

לראות בטלוויזיה את הטכס. כשחזר לביתו, שהוא הקיצוני בכפר ונמצא במרחק כמה מאות מטרים מגדר תחנת הכוח, ציפתה לו הפתעה. טרקטור שבא מן התחנה השכנה עסק בהערמת כמויות-חול עצומות על ביתו. עלי הנדהם נענה על-ידי הפועלים כי יש בידיהם אישור להקים סוללת-עפר גבוהה ליד ביתו. כשניסה לברר אם אכן קיים אישור כזה, הסתבר שאינו קיים. הטרקטור הענק עקר ללא-רחמים את עצי-הרחוב העתיקים והגדירים שניצבו ליד הבית. משפנה עלי לירכתי הבית, מצא שם את אמו הזקנה בת 70, ישישה עיוורת ושפופה, כשהיא שרועה על באר המים. הטרקטור עמד לכסות את הבאר, והישישה נלחמה בשארית כוחותיה להציל את הבאר העלובה שבלא-הכני אינה מפיקה מים. אחרי שקבר את ביתו של עלי, עבר ה' טרקטור ועקר חורשת עצי-רחוב נוספת, שם נהגו תלמידי בית-הספר ללמוד. גם על מיגריה הכרוגלג לא פסח המשתית. הוא חפר בו תעלות עמוקות והוציאו מכלל שיי מוש.

אך למפעיל הטרקטור לא היה איכפת. הוא המשיך במלאכתו, וסירב למסור את פרטי האישים. עלי הודיע למיטרה, ואז הופיעו שני שוטרים שטענו שהדבר אינו בתחום תפקידם, והלכו. עלי ביקש להגיש תלונה על הסגת גבול, אך הללו סירבו לקבלה. מאוחר יותר הגיע למקום קצין-מיטרה, התבונן והלך. עלי נסע לחדרה להתלונן בתחנת-המיטרה, ועמד על כך שתלונתו תירשם, כיוון שלדבריו חשש שיהרסו לו את הבית אם המיטרה לא תתערב. השוטרים סירבו. למחרת, ב-23 בנובמבר, הופיע קצין-מיטרה. משהראה לו עלי את המפות, המוכיחות שחור-על-גבי לבן כי השטח שייך לו, התכעס ה' שטר ואיים שיהרסו את הכל.

עלי שאל את קצין-המיטרה, היים מלכה, מדוע מטריבם לקבל את תלונתו בדרך הסגת-גבול ואילו את טענות מפעילי הטרקטור מטעם חברת החשמל מקבלים, ונענה שאם לא ישתוק, יירשם לו דו"ח והוא ייעצר.

עלי הוא נתמך-סעד. ידו הימנית משות-קת כמעט לחלוטין. אך לפני שלושה חודרים שים הוסקה קיצבת הסעד שלו לפתע, ללא הסבר. הם נלחמים בי בכל הכוח. אין לי היום כסף לקנות אפילו חתיכת סבון. עד שנפגע בידו, עבד עלי במפעלי הגייר בחדרה. אז נזרק ממקום עבודתו עלי יד שוטרים שהומונו למפעל על-ידי ה' מנהל, שסירב להעלותו בדרגה. עלי סירב לצאת את חדרו, המנהל הזמין שוטרים, התפתחה תיגרה ובה חבטו בו באזיקים. כשהתעורר בבית-החולים, עם חבלות חמורות בכל חלקי גופו, הוא הפך נכה ב-30% והסתבר כי לא יוכל עוד לעולם לעבוד עבודה גופנית. התיגרה הוכרה כתאונת-עבודה. אך מאז הופסקה קיצבת-הסעד של עלי טוען משרד הסעד, כי למעשה איננו נכה. והוא בעל ספינת-דייג וכן קבלן-בניין מצליח.

למי שייך

הכפר?

זה שרדשים שנה נכלל הכפר בי-תחום שיפוטה של עיריית חדרה. יושי-בי הכפר בוחרים בבחירות לראשות ה' עירייה, ואפילו את הרשימות לאופנים הם מוציאים בעיריית חדרה. אך היום מת-כחשת העירייה לאנשי המקום. במיכתביה השונים החלה העירייה מצינית לפתע, כי מעדום ומיקומם של בני הכפר עדיין אינו ברור ולכן אי-אפשר לבוא אליה בדרישות. עיריית חדרה טוענת שלגבי קו המים ה' אמור להיות מחובר אל הכפר, הכפר שוב אינו בתחומה. זאת, שעה שהיא מעבירה קווי מים אל תחנת-הכוח הנמצאת מעבר לו. לא יהיה פלא אם הצינור לתחנת הכוח יעבור בתוך הכפר, כשהוא מזרים מים טובים א-ירורק לתחנה, אומרים אנשי הכפר.

מסכם עלי: אנחנו לא מוכנים ללכת. היינו נכולים לעוזב את המקום מומן, אבל שום דבר לא יעזור להם. יש כאן דיכוי וזה רק מחוק אותנו. לא בצורה כזו מנהל ילם שאי-אפשר. מצד אחד לא נותנים מים. מצד שני מכסים את הבתים בחול. אימה שיטות אלה? קברו את בתי, כי אני הפעיל בכפר וחשבו שכך יפחידו את כולם. אפילו יש לאדם פסקי-דין מוות והוא הולך למות. עד שיתלו אותו חייבים לתת לו מים שלא יהיה צמא. על חבל התלייה אם אבקש מים, יתנו לי. ומה כאן? דני גוב

עדות חדשה בפרשת השקל היקר מחפירות מצדה שנעלם באורח מ'סתור, מפריכה קביעתו של פרקליט המדינה בפרשה

שקל עונב לסתור

זכויות שלו סרט על חפירות הצור בדו"ח השנתי של לשנת 1972. הצהרתו מופיעה בתיק מסי-הכנסה שלו, וכמה כאישור כי הוא מכר רכוש שאינו שלו. קביעתו של הפרקליט כי כיוון שהסר-טים עצמם הוחזרו, הרי שידיו לא מכר אותם, היא אווילית, שכן הברייטי הגיע,

הדין-הפליילי, ובהתחשב בכך שהתלונה הוגשה אחרי עבור תקופת ההתיישנות, אין מקום לחקירה או לביורר בנושא זה. זו עמדתו העקרונית לגבי תלונות שהתיישנו, וזו גם, על כן, עמדתו במיקרה שלפנינו. הסועל היוצא מכל האמור לעיל הוא

פני שישה שבועות נסע סתור-הע-תיקות דני פינקוס ללונדון לרגל עי-טוקיו. הוא סר לחנותו של שלמה מוסאיוף במלון הילטון בלונדון. שכן מוסאיוף הוא אחד מגדולי סתור-העתיקות בעולם. תוך כדי שיחה על נושא השקל משנה ה' למרד הגדול שנעלם. פינקוס סיפר למוסאיוף, כי פרקליט מחוז ירושלים, מי-כאל קירש, השיב לתלונתו של כתב העולם הזה יגאל לביב בדבר היעלמות השקל, כי התלונה בטעות יסודה. טען קירש: נכון שתחילה חשבו הכל, וכך גם פורסם בחרי-ברת הירשמית על מצדה, כי מצאו ארבעה שקלים משנה ה' למרד. אולם אחרי ניקוי התברר כי שקל אחד היה משנה ב' ולא משנה ה'.

מוסאיוף פרץ בצחוק. הוא סיפר לפי-קוס כי הוא, אישית, מוכן להעיד שראה חמישה שקלים משנה ה' למרד. הראה לו אותם האוצר הראשי של מוזיאון ישראל, ומי שהיה אחראי בשעתו לניקוי השקלים, יעקב משורר. מוסאיוף הוסיף כי הוא יודע בוודאות שהיו חמישה שקלים ולא ארבעה, וכי אחד מהם נמכר לאספן עתיקות קנדי בשם בסין.

כאשר חזר פינקוס לישראל סיפר על שיחה זו ליגאל לביב. לביב ניצל את נסיעתו ללונדון, בעניין עדותו של יעקוב כהן בפני ועדת-שימרון, כדי לשמוע זאת אישית מפי מוסאיוף. הוא נפגש עם מור-סאיוף בבית הקפה של מלון הילטון והקי-ליט את השיחה עימו, בהסכמתו. לדברי מוסאיוף, ההקלטה תחסוך לו נסיעה ארי-צה, לשם מסירת עדותו.

בעדותו סיפר מוסאיוף כי משורר הראה לו את חמשת השקלים לפני הניקוי - ולאחריו. הוא אמר כי לא היה צריך כמעט לבנות את השקלים, וכי אף אחד מהם לא היה שרוף. הוא משוכנע שכולם היו משנה ה', שכן הוא ומשורר בדקו כל שקל לחוד כדי לברר אם הוטבעו באותה מטבעה. אין לו ספק, אמר, כי משורר החזיק בידיו חמישה שקלים משנה ה' מצדה. הוא גם אמר כי הוא יודע שמשורר מכר שקל אחד מהם לבסין. הקלטה חשובה זו נמסרה על-ידי לביב, עם שובו ארצה, ליועץ-המישפטי למר-שלה, הפרופסור אהרון ברק. הקלטה זו כוללת עדות ראשונה-במעלה כי היו ב' מצדה חמישה שקלים משנה ה' ולא שלר-שה. כפי שטוען סגן ראש-הממשלה יגאל ידיו, כל שקל שווה מזה זמן רב מעל ל-60 אלף דולר.

ברור כי עדותו של מוסאיוף מחייבת עתה את המיטרה לחקור בציננות את פרשת השקלים שנעלמו במצדה.

רשף עז פרשת השקל, לא הירפה לביב ממאבקו אצל היועץ-המישפטי לממשלה, כדי להניעו לחקור את יתר תלונותיו נגד דיין. במכתב שקיבל לביב במחצית נובמבר בר מפרקליט מחוז-ירושלים, מיכאל קירש, ובו הטענה כי השקל משנה ה' לא היה ולא נברא, התייחס קירש גם לשתית תלונות נוספות של לביב.

קירש כתב כי חקר את תלונת לביב כי ידיו מכר שלא כדין סרט-צילום צבעוני על חפירות הצור, שהיה רכוש האוניבר-סיטה, ושלישל לכיסו את התמלוגים. אומר קירש: נעדר ביורר, וממנו עולה כי כ-14 סירטי צילום אורגינליים נשלחו לאנגליה, ונעזרו בהם לצורכי הכנת הסרט המעובד של הברייטי. 14 הגלילים הוחר-זרו על-ידי הברייטי לישראל, ומחוקקים על-ידי הפרופסור ידיו, כרכושה של מישר-לחתי-החפירות הצור. מכאן שטענתו, כאי-לו נמכר על-ידי ידיו רכוש לא — נשלמה.

במיכתב הנך מתייחס לתקבול במט-בעיחוץ בשנים 1969/70. לתלונתך זו לא התלוו ראיות, אך אפילו היו כאלה, הרי לאור הוראות ההתיישנות שבחוקסדר-

השקל משנה ה' למרד

כנראה לדרגה שבה ניתן להעתיק סרטים, ואין צורך להשתמש במקור עצמו.

נושא שכר הדירה: הפרק-ליט בחר לא להיכנס לחקירה, בהסתמכו על התיישנות לפי סדר-הדין-הפליילי.

תלונתי האשימה את ידיו בהעלמת הכ-נסותיו משכר-הדירה במטבעי-חוץ ממסי-הכנסה. בכך עבר על פקודת-מסי-הכנסה. אביא לתשומת-לבך דבר שנעלם כנראה מידיעת הפרקליט המלומד, והוא סעיף 222 וסעיף 220 לפקודת-מסי-הכנסה. ה' קובעים כי על העלמות-מס במזיד, הכור-ללות המשטה מדו"ח של הכנסות, תחול תקופת התיישנות של עשר שנים משנת-המס שבה נעברה העבירה. מכיוון שה' עבירה המיוחסת לידין ועברה בשנת 1969/1970, הרי שהתיישנות תחול רק בעוד שלוש שנים.

אבקשך להורות על פתיחת חקירה בעי-בירות אלה.

אבקשך להורות על העברת הח-קירה ממחלקת-החקירות של מר מינקובי-סקי למחלקת-החקירות של מר זיגל, שלה נמסרו התלונות המקוריות. מר מינקובסקי קשור בחקירת גניבת השקלים מחפירות הכותל, שם היו מעורבים ידיו וכמה סר-חרייעתיקות, וכפי שהראה פרוטוקול ה' מישפט, התערב ידיו אצל שר-החינוך והתרבות, כדי שזה יתערב במהלך החקיר-רה אצל המיטרה. ההתערבות הועילה, והחקירה של מחלקתו של מינקובסקי הסר-תפקה במציאת פועל, שהורשע על גניבת שקלי הכותל, וסירבה לחקור כיצד הגיעו השקלים לסתור-העתיקות, ואת קשריהם עם ידיו ואנשי מוזיאון ישראל.

בכבוד רב יגאל לביב.

כי החלטתי שאין מקום לנקוט בהליכים פלייליים בעיקבות האמור במיכתבך. "זכותך לערער על החלטתי בפני היועץ-המישפטי לממשלה, או פרקליט-המדינה, תוך 30 יום מיום שתימסר לך הודעתך."

דדשה ימים לאחר מכן עירער-לביב בפני היועץ-המישפטי לממשלה. **הדין נוסח העירעור:**

נושא השקל: הפרקליט קיבל ללא בדיקה את דברי המעורבים בהעלמות השקל, תחת לבקש את התצלומים שנעשו בלוקוס 1045 והמצויים באוניברסיטת ירו-שלים. צילומים אלה, שנעשו על-ידי מישר-לחת החפירות, מראים בביורר את השקל, שכאלו לא היה קיים, היינו משנת ה'. הפרקליט גם לא בדק את יומן מעבדת ניקוי השקלים במוזיאון ישראל, שהיה מראה כי השקל האמור היה כמצב נקי ונוקק רק לביורש במיברשת.

נושא הסרט: תלונתי אמרה במפורש כי הברייטי רכש מידין זכו-יות לגבי הסרטים שצולמו בחפירות הצור. מר קירש מאשר כי הסרטים הם רכוש ציבורי, ולא רכוש הפרטי של ידיו. בידי הקלטות של האחראים להפקת הסרט של הברייטי על הצור, המאשרות כי רכשו מידין את הזכויות לגבי הסרטים ושילמו לו 500 לירות שטרלינג. ידוע לי כי ידיו הצהיר על הכנסה זו ממכירת